

»Næh! . . . Farbror Johannes!«

Det er ikke muligt! — tænkte han saa overvældet, at han næsten ønskede, det ikke var sandt. Men da han i det samme hørte Broderens Stemme, skyndte han sig til Døren og rev den op.

Præsten stod derude omringet af Børnene, der var stormet ud fra Barnekammeret. Han var i Færd med at hænge sin glinsende vaade Regnfrakke op paa Knagen. Uden at vende sig om mod Broderen rakte han Haanden ud og sagde:

»Det staar nok ikke helt godt til her.«

Doktoren greb Haanden med begge sine, og da de var kommen ind i hans Stue, og han havde tændt Lys derinde, lagde han Hænderne paa Præstens Skuldre.

»Johannes! . . . At du er kommen! . . . Hvordan skal jeg sige dig Tak?«

»Jeg maatte herover, da jeg hørte, hvordan det stod til. Fortæl mig nu alt.«

»Ja, du veed det altsaa. Meta er meget syg. Det kom saa pludseligt. Ellers var jeg kommen over til dig og havde meldt vor lille Drengs Fødsel.«

Han vilde have sagt mere, vilde have lettet sit Hjerte helt for den store Uret, han havde gjort ham med sin Mistro. Men der var noget i Broderens Holdning, der ligesom unddrog sig Fortroligheden, hvorfor han besluttede at vente til senere.